

τὸν θόρυβον, τὸν ὅποιον παρήγαγεν ὁ διπλοῦς ἐκεῖνος φόνος.

Ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα ὡς μόνους κληρονόμους τῆς ἀφῆκε τοὺς ἀνεψιούς τοῦ συζύγου τῆς, οἵτινες ἔλαβον μετὰ τὸν θάνατόν τῆς τὴν περιουσίαν τοῦ θεοῦ των.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναὶ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ πάντων τῶν φίλων καὶ γνωρίμων αὐτοῦ.

Ἐκ συμφώνου αἱ δύο οἰκογένειαι ἡγόρασαν εὐρύχωρον γήπεδον ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου ἐνθα ὁ διπλοῦς οὗτος φόνος ἐξετελέσθη.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν ἀνήγειρον ἐπ' αὐτοῦ μνημεῖον, ὅπερ ἐπὶ αἰῶνας διατηρηθήσεται.

Συνίστατο ἐκ δύο στηλῶν, ἐκ μέλανος μαρμάρου, πρὸ τῶν βάθρων τῶν ὁποίων κεῖνται δύο κολοσσιαῖοι κάλπαι συντετριμμέναι.

Ἐπὶ τῶν στηλῶν ἀνεγίνωσκοντο δύο ὀνόματα :

Βάνδα Μπρασὶ πριγκιπέσσα Καθάλη καὶ Ὀλιβιέρος δὲ Τανναὶ Κουλάντζ.

καὶ ἡ χρονολογία :

7 Δεκεμβρίου 1870.

καὶ κάτωθεν τούτων μόνῃ ἡ λέξις :

Εἰρήνη !

Ἐκεῖ ἀναπύονται ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, χωριζόμενοι μόνον ἀπὸ τοὺς μαρμαρίνους θηρεοὺς τῶν τάφων των, τὰ δύο ταῦτα ἐκλεκτὰ ὄντα, ἅτινα ἠδύναντο νὰ πράξωσι τόσας ἀγαθοεργίας, καὶ ἐν τούτοις ἐπροξένησαν τόσας συμφοράς.

Οἱ Σερβοὶ πλουτίσαντες ἐκ τῆς ἐλευθεριότητος τῶν Σουβραὶ καὶ τοῦ πρίγκιπος Πεζάρου Καθάλη, κληρονόμου τῶν τίτλων καὶ τῆς μεγάλης περιουσίας τοῦ θεοῦ του, κατεστάθησαν οἱ φύλακες τῶν δύο ἐκείνων τάφων.

Ὁ διαβάτης, ὅστις διέρχεται τὰς σιωπηλὰς ἐκείνας κορυφὰς, ἐνθα μόνον αἱ κραυγαὶ τῶν ἀετῶν καὶ ὁ θόρυβος τῶν πηγῶν, αἵτινες χύνουσι τὰ ὕδατά των εἰς τοὺς καταρράκτας, εἰς τὰς ἀβύσσους καὶ τὰς φάραγγας, αἵτινες βαθμηδὸν κατέρχονται μέχρι τῶν πεδιάδων τῆς Ἑλβετίας, ὀλίγας ἐκατοντάδας μέτρων μακρυνόμενος τοῦ ξενῶνος τῶν Σερβῶν, ἀνακαλύπτει τὰς στήλας ταύτας ὑπὸ συστάδα φηγῶν καὶ πευκῶν.

Οὐδὲν ταρασσεῖ τὴν ἡσυχίαν αὐτῶν.

Ἡ ἐπιθυμία τῶν ἰδρυτῶν ἐκεῖ πραγματοποιεῖται.

Οἱ Σερβοὶ σιωπῶσιν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ συμβάντος, οὐ ὑπῆρξαν μάρτυρες, ἡ δὲ ὑπόληψις τῶν δύο ἀριστοκρατικῶν ἐκείνων οἰκογενειῶν δὲν ἐξετέθη, διότι οὐδεὶς ἐν τῇ τόπῳ ἔμαθε τὰ συμβάντα τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός.

Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραὶ, ἀφοῦ ἐνεταφίασεν ἐπιμελῶς τὴν πριγκιπέσσαν καὶ τὸν μαρκήσιον δὲ Τανναὶ εἰς τὸ κοιμητήριον χωρίου τινός, ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένου, ἐπανήρχετο ἐξηγνημένος ἔτι ἐκ τῆς πληγῆς του εἰς Σαβὰν καὶ ἀνήγγελλεν εἰς τὴν Σολάνζην, ὅπως

καὶ ἡ Καταλίνα, κατὰ τὴν νύκτα τῆς διαρρήξεως τοῦ περιφράγματος τῆς λίμνης, ἀλλ' ἀληθῶς ἦδη :

— Εἰσαι χήρα !

Ἐκείνη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔπεσε λιποθύμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός τῆς.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

*K.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ὁ δὸν Λουδοβίκος συνέλεξε τὰ χρήματα μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἀπαθῶς.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν, ὁ κόμης εἶπε :

— Παπᾶ, πρέπει νὰ παίζωμεν καὶ τὸ τελευταῖον τὴν ἀντίτισιν (revanche).

— Δὲν βλέπω τὴν ἀνάγκην.

— Νομίζω ὅτι μεταξὺ εὐγενῶν ! . . .

— Ἀλλὰ τοιουτοτρόπως τὸ παιγνίδιον δὲν θὰ τελειώσῃ ποτέ ! παρετήρησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος. Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ ἀποφύγωμεν πλέον αὐτὸν τὸν κόπον τοῦ παιγνιδίου.

— Θὰ παίζωμεν τὴν ἀντίτισιν, ἐπανάλαβεν ὁ κόμης μὴ προσέχων εἰς δικαιολογήσεις.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, θέλω νὰ ἦμαι γενναῖόφρων.

Ὁ κόμης ἔλαβεν ἐκ νέου τὰ χαρτιά, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ παίξῃ.

— Σταθῆτε ὅμως, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος, ἃς ἐξηγηθῶμεν πρότερον. Ποῦ εἶναι τὰ χρήματα τοῦ νέου ταμείου σας ;

Ὁ κόμης ἔμεινε τεθορυβημένος.

— Δὲν ἔχω μαζί μου χρήματα, ἀπήντησεν, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ βασισηθῆτε ἐπὶ τοῦ λόγου μου.

Τότε ὁ δὸν Λουδοβίκος διὰ σοβαροῦ καὶ ἡσύχου τόνου εἶπεν :

— Κύριε κόμη, δὲν ἤθελον θεωρῆσαι ἀνοίκειον νὰ βασισθῶ ἐπὶ λόγου ἐνὸς εὐπατρίδου, καὶ νὰ γίνω πιστωτὴς ὑμῶν, ἐὰν δὲν ἐφοβούμην μὴ χάσω τὴν φιλίαν σας, ἣν σχεδὸν ἦδη ἀπέκτησα. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου εἶδον σήμερον τὴν πρωίαν τὴν σκληρότητα μεθ' ἧς προσηνέχθητε πρὸς τινὰς φίλους μου, πιστωτάς σας, δὲν θέλω νὰ γίνω καὶ ἐγὼ αἷτιος, ὅπως ὑποπέσητε καὶ πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ ἔγκλημα. Ἄλλο δὲν μοῦ ἔλειπε, παρὰ νὰ προκαλέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος κατ' ἐμοῦ τὴν ὀργήν σας, δανειζὼν ὑμῖν χρήματα, τὰ ὅποια δὲν ἠθέλετε μοὶ ἀποδώσει, ὅπως δὲν ἀπεδώκατε ἐμῇ δι' ὕβρεων καὶ ἐκείνα, τὰ ὅποια ὀφείλετε πρὸς τὴν Πεπίτα Χιμένες.

Δι' αὐτὸ τοῦτο, ὅτι τὸ γεγονὸς ἦν ἀληθές, ἡ προσβολὴ ὑπῆρξε βαρυτέρη. Ὁ κόμης ἐγένετο πελιδνὸς ἐκ τῆς ὀργῆς, ἡγέρθη ἀμέσως, ἔτοιμος νὰ ἔλθῃ εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ σπουδαστοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης :

— Ψεῦδεςαι, συκοφάντα ! Τώρα θὰ σὲ ξεσχίσω μὲ τὰς χεῖράς μου, οὐδὲ τῆς μεγάλης...

Ἡ τελευταία αὕτη ὕβρις, ἥτις ἀνεμίμησεν εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον τὸ ἀθέμιτον τῆς γεννήσεώς του, καὶ προσέβαλλε τὴν τιμὴν προσώπου, οὐτινος ἡ ἀνάμνησις τῇ ἦτο προσφιλεστάτη καὶ σεβαστή, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκφωνηθῇ, δὲν ἐπρόφθασε νὰ πλήξῃ ἀκεραία τὴν ἀκοήν του.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος, ὑπεράνω τῆς τραπέζης, ἥτις εὐρίσκετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ κόμητος, μετὰ καταπληκτικῆς εὐκινησίας καὶ μετὰ δυνάμεως καὶ δεξιότητος, ἀνύψωσε τὴν δεξιὰν ὠπλισμένην διὰ ραβδίου εὐκάμπτου καὶ κατέφερε κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ κόμητος, κτύπημα ἰσχυρόν, ὅπερ παρήγαγεν ἀμέσως ἐπ' αὐτοῦ μέλαινα σμῶδιγγα.

Αἱ ὕβρεις κατέπαυσαν ἀμέσως. Ὅταν αἱ χεῖρες ἐνεργοῦν αἱ γλῶσσαι σιωπαῖνουν συνήθως. Ὁ κόμης ὤρμησε κατὰ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ὅπως τὸν κατακερματίσῃ, ἐὰν ἠδύνατο. Ἀλλ' ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν ἤδη ἀλλάξῃ ἀπὸ τῆς πρωίας ἐκείνης, καὶ ἦτο ὑπὲρ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ὁ ἱλαρχος, ὁ ἱατρός, καὶ αὐτὸς ὁ Κουρρίτος ζωηρότερον ἦδη, συνεκράτησαν δὲ τὸν κόμητα, ὅστις συνεταρσάσσετο βιαίως καὶ ἐπάλαιε μανιωδῶς ὅπως ἀπαλλαγῇ αὐτῶν.

— Ἀφήσατέ με ἐλεύθερον, ἀφήσατέ με ἐλεύθερον, ἀφήσατέ με νὰ τὸν φονεύσω, ἔλεγεν.

— Ἐγὼ δὲν προσπαθῶ νὰ ἀποτρέψω μίαν μονομαχίαν μεταξὺ ὑμῶν, εἶπεν ὁ ἱλαρχος, ἡ μονομαχία εἶνε ἀναπόφευκτος. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ μὴ παλεύετε ὡς δύο χειρώναντες. Θὰ προσεβαλλόμεν ἐὰν ἤθελον παρασταθῇ ὡς μάρτυς εἰς τοιαύτην πάλην.

— Φέρετε ὅπλα, εἶπεν ὁ κόμης. Δὲν θέλω νὰ ἀργήσω οὔτε μίαν στιγμὴν . . . εἰς ἔργον ! . . . Ἐδῶ !

— Θέλετε μὲ τὸ ξίφος ; εἶπεν ὁ ἱλαρχος.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ δὸν Λουδοβίκος.

— Φέρετε τὰ ξίφη, εἶπεν ὁ κόμης.

Ἀπαντες ὠμίλουν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅπως μὴ ἀκουσθῶσιν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὑπῆρξαν τῆς λέσχης, αἵτινες ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῶν ἐδρῶν, ἐν τῇ μαγειρείῳ ἢ τῇ αὐλῇ, ἀφουπνίσθησαν.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος προσέλαβεν ὡς μάρτυρας τὸν ἱλαρχον καὶ τὸν Κουρρίτον. Ὁ κόμης τοὺς δύο ξένους. Ὁ ἱατρός περιωρίσθη εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῆς ἐπιστήμης του, καὶ ἀνύψωσε τὴν σημαίαν τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ. Ἦτο ἀκόμη νύξ. Ὡς πεδίον τῆς μάχης ὠρίσθη ἡ αἰθουσα ἐκείνη, κλειομένων πρότερον τῶν θυρῶν.

Ὁ ἱλαρχος ἐπορεύθη εἰς τὸν οἶκόν του, ὅπως φέρῃ τὰ ξίφη, ἅτινα καὶ μετ' ὀλίγον μετέφερε, κεκρυμμένα ὑπὸ τὸν μανδύαν του, ὃν πρὸς τοῦτο ἐφόρεσε.

Γνωρίζομεν ἤδη, ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε παλαίσει μεθ' ὀπλων. Εὐτυχῶς, οὐδ' ὁ κόμης ἦτο λίαν ἐπιδέξιος εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἂν καὶ οὐδέποτε εἶχε σπουδάσει θεολογίαν, οὐδ' ἐσκέφθη νὰ γίνῃ κληρικός.

Ὡς ὅρος τῆς μονομαχίας ἐτέθη, ὅτι ἀπὸ λαβόντες ἀνὰ χεῖρας τὸ ξίφος οἱ δύο ἀνταγωνιστὰι θὰ ἐπραττον ὅ,τι ὁ Θεὸς ἠθέλεε τοὺς φωτίσει νὰ πράξωσιν.

Ἐκλείσθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

Αἱ τράπεζαι καὶ τὰ καθίσματα παρεμέρισθησαν εἰς τινὰ γωνίαν, ὅπως ἀφίσωσιν ἐλεύθερον τὸν χώρον. Τὰ φῶτα ἐτέθησαν καταλλήλως. Ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ ὁ κόμης ἀφῆρσαν τὸν χιτῶνα καὶ τὸν ὑπενδύτην, ἀνύψωσαν τὰς χειρίδας τοῦ ὑποκαμίσου καὶ ἔλαβον τὰ ὅπλα.

Οἱ μάρτυρες ἐτέθησαν παραπλεύρως. Εἰς σημείον τοῦ ἰλάρχου ἡ μονομαχία ἤρξατο.

Μεταξὺ προσώπων, ἅτινα ἠγνόουν καὶ νὰ προσβάλλωσι καὶ ν' ἀμυνθῶσι καλῶς, ἡ πᾶλη ἔμελλε νὰ ᾗ βραχυτάτη, καὶ τοιαύτη πράγματι ὑπῆρξεν.

Ἡ μανία τοῦ κόμητος, συγκρατηθεῖσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἐξέσπασε τέλος καὶ τὸν ἐτύφλωσεν. Ἦτο εὐρωστος, εἶχε πυγμὴν σιδηρὰν καὶ κατέφερε διὰ τοῦ ξίφους βροχὴν κτυπημάτων ἀτάκτων καὶ ἀκανονίστων. Τετράκις ἠγγίσε τὸν δὸν Λουδοβίκον, ἀλλ' εὐτυχῶς, πάντοτε διὰ τῶν πλάγιων τοῦ ξίφους. Προσέβαλε τοὺς ὤμους του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπλήγωσεν. Ἡ νᾶγκάσθη νὰ ἀναπτύξῃ ὀλόκληρον τὴν δύναμίν του ὁ νέος θεολόγος ὅπως μὴ ἀνατραπῇ ὑπὸ τῶν τρομερῶν κτυπημάτων καὶ τοῦ πόνου τῶν μωλωπισμῶν. Ἐπὶ τέλους ἠγγίσε ὁ κόμης διὰ πέμπτην φοράν τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα. Τὸ τραῦμα ἐγένετο διὰ τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, καὶ τοι λοξόν. Τὸ αἷμα τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἤρξατο ρέον ἀφθόνως. Μακρὰν τοῦ νὰ κρατηθῇ ἐπὶ βραχὺ τι ὁ κόμης προσέβαλε μετὰ μειζήσεως ἔτι ὀργῆς ὅπως τὸν πληγώσῃ ἐκ νέου· σχεδὸν ἐτέθη ὑπὸ τὸ ξίφος τοῦ δὸν Λουδοβίκου. Αὐτὸς δέ, ἀντὶ νὰ τεθῇ εἰς προφύλαξιν, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ ξίφος του μεθ' ὀρμῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κόμητος, καὶ ἐτραυματίσεν αὐτόν. Τὸ αἷμα ἀνέβλυσε ποταμνῶν, διεχύθη ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ κατέρρεεν ἀνωθεν τῶν ὀφθαλμῶν του. Ζαλισθεὶς ὑπὸ τοῦ κτυπήματος, ὁ κόμης ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁλόκληρος ἡ μονομαχία διήρκεσε μόλις ὀλίγα δευτερόλεπτα.

Ὁ δὸν Λουδοβίκος ὑπῆρξεν ἀτάραχος, ὡσεὶ στωϊκὸς τις φιλόσοφος, ὃν ἡ σκληρὰ ἀνάγκη ὑποχρεοῖ νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τοιαύτην συμπλοκὴν, τοσοῦτον ἐναντίαν τῶν ἡθῶν καὶ τῶν σκέψεων του. Ἀλλὰ μόλις εἶδε κατὰ γῆς τὸν ἀντίπαλόν του, καθημαγμένον καὶ ὁμοιάζοντα πρὸς νεκρόν, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἠσθάνθη ὑψίστην ἀγωνίαν, καὶ ἐφοβήθη μὴ τὸν ἐφόνευσεν. Αὐτός, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἔτι ὥρων ἦτο ἀπορραϊσμένος νὰ γίνῃ ἱερεὺς, νὰ γίνῃ κηρυξ, λειτουργός, καὶ ἐξαπόστολος τοῦ Εὐαγγελίου, εἶχε διαπράξει, ἡ κατηγόρει αὐτόν ὅτι διέπραξεν ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου, ἅπαντα τὰ ἐγκλήματα, καὶ ὅτι παρέβη ἀπάσας τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ νόμου. Δὲν ὑπῆρξεν ἀμάρτημα θανάσιμον

δι' οὗ νὰ μὴ ἐμολύνθῃ. Ἐν πρώτοις αἱ προθέσεις του περὶ ἀγιότητος ἡρωϊκῆς καὶ τελείας εἶχον διασκεδασθῇ. Κατόπιν διεσκεδάσθησαν ἐπίσης καὶ οἱ σκοποὶ του περὶ ἀγιοσύνης ὅπωςδῆποτε εὐκολωτέρας, ἀνεωτέρας καὶ κοσμικωτέρας. Ὁ διὰβολος κατέστρεψε τὰ σχέδιά του. Ἐβλεπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον οὐδὲ χριστιανὸς Φιλήμων νὰ γίνῃ, ἀφοῦ δὲν ἦτο καλὴ ἀπαρχὴ διὰ τὸ διαρκὲς εἰδύλλιον τὸ νὰ σχίσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ πλησίον δι' ἐνὸς σπαθισμοῦ.

Ἡ κατάστασις τοῦ δὸν Λουδοβίκου μετὰ τὰς συγκινήσεις ὀλοκλήρου τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἦτο ἀνθρώπου τυφινῶτος.

Ὁ Κουρρίτος καὶ ὁ ἰλάρχος, ὑποστηρίξαντες αὐτὸν ἐκατέρωθεν τὸν μετέφερον εἰς τὸν οἶκόν του.

Ὁ δὸν Πέτρος δὲ Βάργας ἀνετινάχθη ἀπὸ τῆς κλίνης του ὅτε τῷ εἶπον ὅτι ἔφερον τὸν υἱόν του τετραυματισμένον. Ἐτρεξε νὰ τὸν ἴδῃ, ἐξήτασε τοὺς μωλωπισμούς του καὶ τὸ τραῦμα τοῦ βραχίονος, καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἦσαν ἄξιοι λόγου, μῶλα ταῦτα ἤρξατο κραυγάζων, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἀπέλθῃ ὅπως ἐκδικηθῇ διὰ τὴν προσβολὴν ταύτην, καὶ τότε μόνον καθυστάσας, ὅτε ἔμαθεν ὅτι ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐκτύπησε καὶ αὐτὸς τὸν κόμητα, καὶ ἔλαβεν ἐκδίκησιν ἀφ' ἐαυτοῦ μεθ' ὅλην τὴν θεολογίαν του.

Ὁ ἱατρός ἦλθε κατόπιν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ἀπεφάνθη ὅτι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας θὰ ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ ἐξέλθῃ. Ὁ κόμης ἀπ' ἐναντίας ἐχρειάζετο μῆνας ὅλους ἵνα ἱαθῇ· ἡ ζωὴ του ὅμως δὲν διέτρεχε κίνδυνον. Εἶχε συνέλθει ἐκ τῆς λιποθυμίας του, καὶ ἐξήτησε νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ χωρίον του, μὴ ἀπέχον περισσώτερον λεύγης ἀπὸ τοῦ χωρίου, εἰς ὃ αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἔλαβον χώραν. Ἐμίσθωσαν ἀμαξίδιον καὶ τὸν μετέφερον, συμπορευομένου πρὸς συνοδίαν τοῦ ὑπηρετοῦ του καὶ τῶν δύο ξένων, οἵτινες τῷ εἶχον χρησιμεύσει ὡς μάρτυρες. Πράγματι, τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὸν τραυματισμόν, κατὰ τὴν πρόγνωσην τοῦ ἱατροῦ, ὁ δὸν Λουδοβίκος καὶ τοι μεμωλωπισμένος εἰσέτι ὑπὸ τῶν κτυπημάτων, καὶ τοῦ τραύματός του μὴ ἐπουλωθέντος καθ' ὀλοκληρίαν, εὗρίσκετο εἰς κατάστασιν νὰ ἐξέλθῃ, καὶ ἡ ἐντελής ἀναρρώσις του προεμνηνέτο ταχυτάτη.

Τὸ πρῶτον καθῆκον, ὅπερ ἐνόμισεν ἀναγκαϊότατον ὁ δὸν Λουδοβίκος νὰ ἐκπληρώσῃ, μόλις τῷ ἔδωκαν τὴν ἀδειαν νὰ ἐγερθῇ, ἦτο νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς τὸν πατέρα του τοὺς ἔρωτάς του μετὰ τῆς Πεπίτας, καὶ νὰ τῷ διακοινώσῃ τὴν ἀπόφασίν του νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὁ δὸν Πέτρος δὲν ἐξῆλθεν οὐδαμῶς εἰς τὴν ἐξουχίαν, οὐδ' ἠσχολήθη εἰς ἄλλο τι, εἰμὴ εἰς τὴν περιποίησιν τοῦ υἱοῦ του κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀσθενείας του.

Σχεδὸν διαρκῶς εὗρίσκετο παρὰ τὸ

πλευρόν του, συντροφεύων καὶ θωπεύων αὐτόν, μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης.

Τὴν πρωίαν τῆς 27 Ἰουνίου, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ, ὁ δὸν Πέτρος ἀπέμεινε μόνος μετὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ τότε ἡ τόσον δύσκολος ἐξομολόγησις τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ἔλαβε χώραν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

— Πάτερ μου, εἶπεν ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐξακολουθῇ ἡ ἐξαπατῶν ὑμᾶς περισσώτερον. Σήμερον θὰ ἐξομολογηθῶ, πρὸς ὑμᾶς τὰ σφάλματά μου, καὶ θὰ ἀποπτύσω πᾶσαν ὑποκρισίαν.

— Παιδί μου, ἂν θέλῃς νὰ ἐξομολογηθῇς, ἀπήντησεν ὁ πατήρ, καλλίτερον εἶνε νὰ προσκαλέσῃς τὸν κύριον Ἐπίτροπον. Ἡ ἰδική μου κρίσις εἶνε πολὺ ἐπιεικής, καὶ θὰ σοὶ τὰ συγχωρήσω ὅλα, χωρὶς ἡ συγχωρησίς μου νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀξίαν. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇς κανὲν βαθὺ μυστικόν, ὡς εἰς κανένα φίλον σου, τότε λέγε καὶ σὲ ἀκούω.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἔχω νὰ σὲ ἐξομολογηθῶ, εἶνε βαρύτερον ἀμάρτημα καὶ ἐντρέπομαι...

— Μὴ ἐντρέπεσαι, λοιπόν, τὸν πατέρα σου, καὶ ὁμίλει ἐλευθέρως.

Τότε ὁ δὸν Λουδοβίκος γενόμενος καταπόρφυρος, καὶ μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως εἶπε:

— Τὸ μυστικόν μου εἶνε ὅτι ἀγαπῶ... τὴν Πεπίταν Χιμένες, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ...

Ὁ δὸν Πέτρος διέκοψε τὸν υἱόν του δι' ἡχηρῶν γελῶτων, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν φράσιν:

— Καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ σὲ ἀγαπᾷ, καὶ ὅτι τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, ἐξαχάρωνες μαζύ της ἔθες εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ὅτι χάριν αὐτῆς προσέκαλεσε τὴν ἑριδὰ μετὰ τοῦ κόμητος Χεναθάαρ, τοῦ οὐοῦ ἐσπασες τὰ μούτρα. Λοιπόν, νιέ μου, ὠραῖον μυστικόν μοῦ ἐμπιστεύεσαι. Δὲν ὑπάρχει οὔτε σκύλος, οὔτε γάτος, εἰς τὸ χωρίον, ποῦ νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃ. Τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὅπωςδῆποτε δυνατόν νὰ μείνῃ μυστικόν ἦτο ὅτι διήρκεσεν ἡ ἐπίσκεψίς σου ἔως εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀλλὰ καμπόσαις ἀθιγγανίδαις, ἀπὸ αὐταῖς ποὺ κάμνουν ταῖς τηγανίταις, σὲ εἶδαν ὅταν ἐξήρχεσθαι ἀπὸ τοῦ σπιτί, καὶ δὲν ᾔφησαν ζωντανὴν ψυχὴν ποῦ νὰ μὴ τὸ διηγηθῶν. Καὶ ἡ Πεπίτα ἀκόμη δὲν ζητεῖ νὰ κρύψῃ ἕνα τόσον γνωστὸν πρᾶγμα· καὶ κάμνει καλὰ, διότι θὰ ἦτο ἀνόητος ἂν τὸ ἔκρυπτε...

» Ἀφ' οὗτου ἐκτυπήθη, ἔρχεται δύο φορές τὴν ἡμέραν νὰ σὲ ἐπισκεφθῇ, καὶ ἄλλαις δύο τρεῖς στέλλει τὴν Ἀντωνίαν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υἱείας σου. Δὲν ἐμβῆκαν δὲ νὰ σὲ ἴδωσιν, διότι δὲν τὸ ἐπέτρεψα ἐγώ, διὰ νὰ μὴ σὲ συγκινήσῃ ἡ παρουσία των.

Ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀμνηχανία τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἐφθασαν εἰς τὸ ἔπακρον, ὅτε ἤκουσε τὸν πατέρα του διηγούμενον ὁ-

λόκληρον τὴν ἱστορίαν ἐκείνην μετὰ λα-
κωνικῆς συντομίας.

— Πόσον θὰ ἐξεπλάγῃτε, εἶπε, πόσον
παράδοξον θὰ σὰς ἐφάνη!

— Δὲν ἐξεπλάγην, οὐδὲ μοῦ ἐφάνη κα-
θόλου παράδοξον, παιδί μου. Μόνον εἰς τὸ
χωρίον γνωρίζουν ἤδη τὰ πράγματα πρὸ
τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν
ἀλήθειαν, ἡ μεταβολὴ σου ἔκαμε μεγά-
λην ἐντύπωσιν.

»Μάλιστα ὁ καυμένος ὁ πάτερ'Επίτρο-
πος τὰ ἔχασεν ὅλως διόλου. Ἀκόμη κά-
μνει τὸν σταυρόν του ὅταν συλλογισθῇ
πόσον εἰργάσθης εἰς τὴν ἀμπελον τοῦ Κυ-
ρίου, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 23 πρὸς τὴν
24ην, καὶ πόσον ποικίλαι καὶ διάφοροι
ὑπῆρξαν αἱ ἐργασίαι σου. Ἀλλ' ἐμὲ δὲν
μὲ ἐξέπληξαν ὅλαι αὐταὶ αἱ εἰδήσεις,
παρὰ μόνον ὁ τραυματισμός σου. Ἡμεῖς
οἱ γέροντες ἀκούομεν ἀκόμη καὶ τὸν κρό-
τον ποῦ κάμνει τὸ φυτὸν ὅταν μεγαλώνῃ.
Δὲν εἶνε εὐκολον τὰ πετειναράκια νὰ
γελάσουν τὸν πωλητὴν των.

— Εἶνε ἀληθές· ἠθέλησα νὰ σὰς ἀπα-
τήσω· ἔγινα ὑποκριτής!

— Μὴ ἦσαι ἀνόητος· δὲν τὸ λέγω
διὰ νὰ σὲ περιπαίξω. Τὸ λέγω διὰ νὰ
κάμω τάχα τὸν ὀξυδερκῇ. Ἀλλ' ἂς ὀμι-
λήσωμεν εἰλικρινῶς, ἡ κενοδοξία μου εἶνε
ἄλογος. Γνωρίζω καταλεπτῶς τὰς προ-
όδους τοῦ ἔρωτός σου μετὰ τῆς Πεπί-
τας, πρὸ δύο μηνῶν, ἀλλὰ γνωρίζω αὐ-
τάς, διότι ὁ θεὸς σου ὁ ἐφημέριος, πρὸς
τὸν ὅποιον ἔγραψες τὰς ἐντυπώσεις σου,
μοὶ ἐγνώστοποίησε τὰ πάντα.

»Ἀκουσε τὴν κατηγορητήριον ἐπιστο-
λὴν τοῦ θεοῦ σου, καὶ ἄκουσε κατόπιν
καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποῖαν τῷ ἔστει-
λα, ἔγγραφον σπουδαϊότατον, τοῦ ὁποῖου
ἀντίγραφον διετήρησα.

»Ὁ δὸν Πέτρος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλα-
κίου του χαρτίαν τινά, καὶ ἀνέγνωσε τὰ
ἐπόμενα:

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἐφημερίου.

«Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ,

»Αἰσθάνομαι ὅτι κακὴν εἶδησιν θὰ
σοὶ ἀνακοινώσω.

»Ἀλλ' ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ
σοὶ δώσῃ ὑπομονὴν ἀρκούσαν, ὅπως μὴ
λυπηθῇς καὶ πικρανηθῇς ὑπερμέτρως. Ὁ
μικρὸς μας Λουδοβίκος, μοὶ γράφει, πρὸ
τινων ἡμερῶν, παραδόξους τινὰς ἐπιστο-
λάς, ἐν αἷς ἀνακαλύπτω διὰ μέσου τῶν
μεταφυσικῶν τοῦ ἐξάψων κλίσιν τινὰ
λίαν κοσμικὴν καὶ ἀμαρτωλὴν πρὸς τινα
νέαν καὶ εὐμορφον χήραν, ζωηράν καὶ
λίαν φιλάρεσκον, κατοικοῦσαν ἐν τῷ χω-
ρίῳ ὑμῶν.

»Εἶχον ἀπατηθῇ μέχρι τοῦδε, νομί-
ζων σταθεράν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Λουδο-
βίκου, καὶ ἐνηθρυνόμην ὅτι ἤθελον προσ-
φέρῃ ἐν αὐτῷ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ
Θεοῦ, ἱερέα σοφόν, ἐνάρετον καὶ παρα-
δειγματικόν· ἀλλ' αἱ ρηθεῖσαι ἐπιστολαὶ
διέψευσαν τὰς ἐλπίδας μας. Ὁ Λουδο-
βίκος καταδείκνυνται ἐν αὐταῖς μᾶλλον
ποιητῆς ἢ ἀληθῶς ἐνάρετος ἀνὴρ, καὶ ἡ
χήρα, ἥτις πρέπει νὰ κατάγεται ἀπὸ τοῦ

γένους τοῦ Βαραβᾶ, θὰ τὸν καθυποτάξῃ
λίαν εὐκόλως. Ἄν καὶ γράφω πρὸς τὸν
Λουδοβίκον συμβουλευὼν αὐτῷ ὅπως ἀ-
ποφύγῃ τὸν πειρασμόν, εἶμαι ἤδη βέ-
βαιος ὅτι θέλει ἐμπέσει εἰς αὐτόν. Δὲν
ἔπρεπε τοῦτο νὰ μὲ λυπήσῃ, διότι ἐὰν
ἐπρόκειτο νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἀμαρτήματα,
καὶ νὰ ᾔην ἐρωτόληπτος καὶ φιλόφρων
πρὸς τὰς γυναῖκας, καλλίτερον ὅτι ἡ
κακὴ του διαγωγὴ ἀπεκαλύφθη ἐγκαί-
ρως, καὶ δὲν ἐπρόφθκε νὰ γίνῃ κληρι-
κός. Δὲν ἤθελον θεωρῆσαι πρὸς τούτοις
ὡς μέγα ἀμάρτημα ἐὰν ὁ μικρὸς Λουδο-
βίκος ἤθελε δοκιμάσῃ αὐτόθι καὶ ἀνα-
γνώσῃ καὶ ἐξετάσῃ ἐκυτὸν ἐπὶ τῆς λυ-
δίας ταύτης λίθου καὶ ἐν τῷ χωνευτηρίῳ
τῶν τοιούτων ἐρώτων, καὶ ἡ νέα χήρα
γίνῃ τὸ ἀντιδραστήριον, δι' οὗ νὰ ἀνακα-
λύψῃ τὸν καθυρὸν χρυσὸν τῶν ἐκκλησια-
στικῶν ἀρετῶν του, ἡ τὰς ἐπιτελεῖς οὐ-
σίας μεθ' ὧν ὁ χρυσὸς οὗτος εἶνε μεμιγ-
μένος· ἀλλὰ προσκρούομεν ἐπὶ τοῦ σκο-
πέλου, τοῦ ὅτι ἡ ρηθεῖσα χήρα, ἣν με-
τεβλάλομεν εἰς πιστὸν δοκιμαστήριον, ἐ-
ποφθαλμιᾶται καὶ ἴσως ἀγαπᾶται παρὰ
σοῦ. Θὰ εἶνε δὲ τερατῶδες ἐὰν ὁ υἱός σου
γίνῃ ἀντεραστής σου. Τὸ τοιοῦτον ἤθελε
προξενήσῃ φοβερὸν σκάνδαλον, καὶ διὰ
νὰ ἀποφύγῃς ἐγκαίρως αὐτό, σοὶ γράφω
σήμερον, ὅπως, εὐρίσκων οἰκονομήποτε
πρόφρασιν, ἀποσπάσῃς αὐτόθεν, καὶ μοὶ
ἀποστείλῃς ὅσον τάχιστα τὸν μικρὸν
Λουδοβίκον.

»Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἤκουε σιωπῶν καὶ
μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους. Ὁ
πατήρ του ἐξηκολούθησεν:

— Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τοῦ Ἐ-
φημερίου, ἀπήντησα τὰ ἑξῆς:

Ἀπάντησις

«Ἀγαπητέ μου ἀδελφέ, καὶ σεβαστέ μου
πνευματικὲ πάτερ.

»Σὲ εὐχαρισῶ χιλιάκις διὰ τὰς εἰδήσεις
ἃς μοὶ διακοινεῖς, καὶ τὰς παραινήσεις καὶ
συμβουλὰς, ἃς μοὶ πέμπεις. Καίτοι θεω-
ρῶν ἐμαυτὸν ὀξυδερκῇ, ὁμολογῶ τὴν ἀδυ-
ναμίαν μου κατὰ τὴν παρούσαν περίστα-
σιν. Ἡ ματαιοφροσύνη μὲ ἀπετύφλωσεν.
Ἡ Πεπίτα Χιμένες, ἀφ' ἧς ἦλθεν ὁ υἱός
μου, μοὶ ἐδεικνύετο τόσον εὐπροσήγορος
καὶ τόσον θωπευτικὴ, ὥστε προωινιζό-
μην εὐτυχὲς τὸ μέλλον. Ἐχρειάσθη ἡ ἐ-
πιστολὴ σὰς ὅπως μὲ ἐξαγάγῃ τῆς ἀπά-
της. Τώρα ἐννοῶ, ὅτι ἐξημερωθεῖσα, προσ-
καλέσασά με εἰς τοσαύτας διασκεδάσεις,
καὶ ἐπιδεικνυομένη μοι τοσοῦτον, ἡ εὐ-
μορφος Πεπίτα, δὲν ἀπέβλεπεν εἰς ἐμέ,
ἀλλ' εἰς τὸν πατέρα τοῦ ἀραιοπώγωνος
θεολόγου. Δὲν θὰ σοὶ τὸ ἀρνηθῶ. Ἐλυ-
πήθην καὶ ἐδυσφόρησα ὀλίγον ἐκ πρώτης
ἀφρητίδας, διὰ τὴν ἀπογοήτευσιν ταύ-
την. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐσκέφθην ὠρίμως, ἡ δυ-
σφορία καὶ ἡ θλίψις μου μετεβλήθησαν
εἰς χαράν. Τὸ παιδί μου εἶνε λαμπρόν.
Τὸ ἡγάπησα πολὺ περισσότερον ἀφ' ἧς
εὐρίσκεται μετ' ἐμοῦ. Ἐχωρίσθην αὐτοῦ
καὶ σοὶ τὸ ἀπέστειλα ὅπως τὸ ἀναθρέψῃς,
διότι ὁ ἐμὸς βίος δὲν ἦτο ἀξιωματικὸς,

καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ δι' αὐτόν,
καὶ δι' ἄλλους ἔτι λόγους, ἤθελον ἀνα-
τραπῇ ὡς ἀγοστός τις χωρικός. Σὺ, ὑπερ-
ηκόντισας τὰς ἐλπίδας μου, καὶ αὐτὰς
τὰς ἐπιθυμίας μου, καὶ ὀλίγον ἔδεις, ὅ-
πως καταστήσῃς τὸν μικρὸν Λουδοβίκον
Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ ἔχω υἱὸν ἀ-
γιον, τοῦτο θὰ ἐκολάκευε μὲν τὴν κενο-
δοξίαν μου, ἀλλ' ἤθελε μὲ ἀφίσει ἄνευ
κληρονόμου τοῦ οἴκου μου καὶ τοῦ ὀνό-
ματός μου, ὅστις νὰ μοὶ παραγάγῃ ὠραί-
ους ἐγγόνους καὶ νὰ ἀπολαύσῃ μετὰ τὸν
θάνατόν μου τὴν περιουσίαν μου, ἥτις
εἶνε τὸ κύχημά μου, διότι ἀπέκτησα αὐ-
τὴν διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς εὐφύας μου,
καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπά-
της. Ἴσως ἡ βεβαιότης μου ὅτι δὲν ὑ-
πῆρχε πλέον οὐδεμία ἐλπίς, ὅτι ὁ Λουδο-
βίκος ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ ἀφεύκτως πρὸς
κατήχησιν τῶν Σινῶν, τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν
Αἰθιοπῶν τοῦ Κόγκου, μὲ ἔκαμε νὰ σκε-
φθῶ τὸν γάμον, ὅπως καταλίπω διά-
δοχόν μου τινά. Φυσικὸν ἦτο νὰ στρέψω
τὰ βλέμματα πρὸς τὴν Πεπίταν Χιμένες,
ἥτις δὲν κατάγεται ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ
Βαραβᾶ, ὡς νομίζεις, ἀλλὰ τούναντιόν,
εἶνε ἀξίεραστον πλάσμα, ἀγαθώτερον τοῦ
οὐρανοῦ, καὶ μᾶλλον περιπαθὴς ἢ φιλά-
λαρεσκος. Ἐχω τοιαύτην ἀγαθὴν ἰδέαν
περὶ τῆς Πεπίτας, ὥστε ἐὰν αὐτὴ ἐγένετο
ἐκ νέου δεκαεξαέτις, καὶ ἂν εἶχε καὶ πάλιν
μητέρα δεσποτικὴν καὶ βικίαν, ἐγὼ
δὲ ἡμὴν ὀγδοηκοντούτης, ὡς ὁ δὸν Γου-
μερσίνδος, καὶ ἐβλεπον τούτέστι τὸν θά-
νατον ἐπὶ θύραις, πάλιν ἤθελον λάβει
τὴν Πεπίταν ὡς σύζυγον, ὅπως ἀποθνή-
σκων ἴδω αὐτὴν μειδωσάν μοι, ὡς τὸν Φύ-
λακα Ἀγγελὸν μου λαβόντα ἀνθρωπίνην
μορφὴν, καὶ ὅπως ἀφῆσώ αὐτῇ τὴν περιου-
σίαν μου, τὰ πλοῦτά μου καὶ τὸ ὄνομά μου.
»Ἀλλ' οὐδ' ἡ Πεπίτα εἶνε πλέον δεκαεξα-
έτις, ἀλλ' εἰκοσαέτις, οὐδ' ὑπόκειται εἰς τὴν
δεσποτείαν τῆς μητρός της, οὐδ' ἐγὼ εἶμαι
ὀγδοηκοντούτης, ἀλλὰ πενήκοντα καὶ
πέντε ἐτῶν. Εὐρίσκομαι εἰς τὴν χειροτέ-
ραν ἡλικίαν, διότι ἀρχίζω νὰ αἰσθάνω-
μαι ἐμαυτὸν πολὺ καταβεβλημένον μὲ ὀ-
λίγον ἄσθμα, μὲ πολλὴν βῆχρα, μὲ ἀρε-
τοὺς ρευματικικοὺς πόνους καὶ ἄλλας συν-
ήθεις ἐνοχλήσεις, καὶ ὁμῶς δὲν ἔχω καμ-
μίαν ἐπιθυμίαν ν' ἀποθάνω. Νομίζω, ὅτι
δὲν θ' ἀποθάνω οὐδὲ μετὰ εἰκοσιν ἔτη,
καὶ ἐπειδὴ ὑπερβαίνω τὴν Πεπίταν κατὰ
τριάκοντα καὶ πέντε ἔτη, φαντάσθητι τὸ
δυστυχὲς μέλλον, ὅπερ θὰ διεφυλάσσετο
αὐτῇ μὲ ἕνα τοσοῦτον μακρόβιον γέροντα.
Μετὰ τινων ἐτῶν συμβώσιν, βεβαίως ἡ-
θελε μὲ μισήσῃ ἐπὶ τέλους, ὅσον ἀγαθὴ
καὶ ἂν ᾔνοι. Καὶ διότι δὲ εἶνε ἀγαθὴ καὶ
εἰλικρινής, δὲν ἠθέλησεν ἀναμφιβόλως νὰ
μὲ δεχθῇ διὰ σύζυγον, μεθ' ὅλην τὴν ἐ-
πιμονὴν καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην μεθ'
ὧν τὴν ἐζήτητον. Πόσον τὴν εὐγνωμονῶ
νῦν! Ἡ αὐτὴ ματαιοφροσύνη, ἣν εἶχε
δαμάσει διὰ τῆς περιφρονησεώς της, διε-
γείρεται καὶ πάλιν ἐν ἐμοί, σκεπτομένῳ
ὅτι ἐὰν δὲν ἀγαπᾷ ἐμέ, ἀγαπᾷ ὁμῶς τὸ
αἷμά μου, ἐρωτεύεται τὸν υἱόν μου. Ἐὰν
ὁ δροσερὸς οὗτος καὶ ἀκακὸς κισσὸς δὲν

αὐτόν, ἀρέσκειται νὰ περιπλκῇ περὶ τὸν γεγι-
ρακότα καὶ ἤδη σκοληκόβρωτον κορμόν,
ὃς ἀναρριχηθῇ, λέγω κατ' ἐμχυτόν, εἰς
τὸν τρυφερόν θαλλόν, εἰς τὸ ἀνθηρόν
καὶ πρασινίζον βλαστάριον. Ὁ Θεὸς ὅς
τοὺς εὐλογῇ ἀμφοτέρους, καὶ ὅς εὐ-
δαιμονήσωσιν οἱ ἔρωτες αὐτῶν. Μακρὰν
τοῦ νὰ σοὶ ἀποστείλω καὶ πάλιν τὸν μι-
κρόν μου, θὰ τὸν κρατήσω ἐνταῦθα, καὶ
διὰ τῆς βίας, ἐὰν ᾔη ἀνάγκη. Ἀπεφά-
σις νὰ ἐναντιωθῶ εἰς τὴν πρὸς τὰ θρη-
σκευτικὰ κλίσιν του. Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν
ἴδω νυμφευμένον. Θέλω νὰ ἀνανεωθῶ,
βλέπων τὸ ἔρατεινόν τοῦτο ζεῦγος, ἡ-
νωμένον διὰ τοῦ ἔρωτος. Καὶ ὅταν μοι
δώσωσι καὶ τινὰ μικρὰ-μικρὰ παιδάκια;
Ἀντὶ νὰ ἀπέλθῃ ὡς ἱεραπόστολος. καὶ
νὰ μοι φέρῃ ἐκ τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς
Μαδαγασκάρης ἢ τῶν Ἰνδιῶν, νεοφωτί-
στους μὲ τὰ χεῖλη προέχοντα, μαύρους ὡς
τὴν αἰθάλην, ἢ κιτρίνους ὡς τὴν ὠχραν,
καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς γλαυκός, δὲν
θὰ ἦναι καλλίτερα νὰ κηρύσῃ ὁ μικρὸς
μας Λουδοβίκος ἐν τῇ οἰκίᾳ του, καὶ νὰ
μοι παραγάγῃ σειρὰν ὀλόκληρον μικρῶν
κατηχουμένων, ζανθῶν καὶ ροδοχρόων,
μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς τῆς Πεπίτας, καὶ
ὁμοιάζοντας πρὸς τὰ Χερουβεὶμ ἄνευ
περυγῶν; Οἱ κατηχούμενοι, τοὺς ὁποίους
θὰ μοι ἔφερεν ἐκεῖθεν, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ
μείνουν εἰς σεβαστὴν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστα-
σιν, ὅπως μὴ μὲ μολύνωσιν, ἐνῶ οἱ ἐν-
ταῦθα θὰ μοι ἀναδίδωσι τὸ ἄρωμα τῶν
ρόδων τοῦ παραδείσου, θὰ καθήνται ἐπὶ
τῶν γονάτων μου, θὰ μοι παίζουσι, θὰ
μὲ φιλοῦσι, θὰ μὲ φωνάζουσι «παπὸν», καὶ
θὰ μὲ κτυπῶσι διὰ τῆς μικρᾶς τῶν πη-
λάμης ἐπὶ τῆς φαλάκρας, ἣν ἐσχημάτισα
ἡδὴ. Τί τὰ θέλεις; ὅταν εὐρισκόμην ἐν
ὄλῳ τῷ σφίρει τῆς νεανικῆς ἡλικίας δὲν
ἐσκεπτόμην καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἡδονὰς
ἀλλὰ τώρα, ὅτε εὐρίσκωμαι τοσοῦτον πλη-
σίον τοῦ γήρατος, ἐὰν δὲν εἶμαι ἡδὴ γέ-
ρων, ἀφοῦ δὲν σκοπεύω νὰ γίνω καλὸ-
γῆρος, ἀρέσκομαι εἰς τὸ νὰ ἐλπίζω ὅτι
θὰ γίνω πατριάρχης. Καὶ μὴ νομίσῃς ὅτι
θὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ ἐλπίζω μόνον ὅτι
θὰ ἐπιτευχθῇ τὸ νεοπαγὲς τοῦτο συνοι-
κῆσιον, ἀλλ' ὅτι καὶ θὰ ἐργασθῶ πρὸς ἐ-
πιτυχίαν του. Ἀκολουθῶν τὴν παρο-
μοίωσίν σου μεταβαλόντος τὴν Πεπίταν
εἰς χωνευτήριον καὶ τὸν Λουδοβίκον εἰς
χυρὸν, θέλω ζητήσαι, ἢ μάλλον ἐζήτησα
ἡδὴ, ἕνα φυσητήρα, ἀναγκαιότατον ὅ-
πως ἀναρρίπισθῇ τὴν φλόγα, πρὸς ταχυ-
τέραν τῆξιν τοῦ μετάλλου. Ὁ φυσητήρ
οὗτος εἶνε ἡ Ἀντωνία, ἡ τροφὸς τῆς Πε-
πίτας, λίαν ἐπιδέξιος, λίαν ἐχέμυθος,
καὶ πολὺ ἀγαπῶσα τὴν κυρίαν τῆς. Ἡ
Ἀντωνία συνεννοεῖται ἡδὴ μετ' ἐμοῦ,
καὶ παρ' αὐτῆς ἔμαθον, ὅτι ἡ Πεπίτα ἀ-
ποθνήσκει ἐξ ἔρωτος. Συνεφωνήσαμεν, ὥ-
στε ἐγὼ νὰ προσποιῶμαι τὸν τυφλῶ-
ντα, καὶ μὴ γνωρίζοντα οὐδέν. Ὁ πα-
τήρ Ἐπίτροπος, ὅστις ἔχει ἀγαθοτάτην
καρδίαν, πάντοτε ἀφρημένος, μοι χρη-
σιμεῖ ἐν ἀγνοίᾳ του ὅσον καὶ ἡ Ἀντω-
νία αὐτῇ ἢ καὶ περισσώτερον ἔτι, διότι
πάντοτε καταλήγει εἰς τὸ νὰ ὁμιλῇ μετὰ

τῆς Πεπίτας περὶ τοῦ Λουδοβίκου, καὶ
μετὰ τοῦ Λουδοβίκου περὶ τῆς Πεπίτας,
εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀγαθώτατος οὗτος γέ-
ρων ἀνὰ ἡμῖν αἰὼνα ἐφ' ἑκατέρου τῶν
ὤμων, μετεβλήθη, ὥ, τῆς θαυματουργοῦ
δυνάμεως τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἀθωότη-
τος! εἰς ἀγγελιαφόρον περιστερὰν, διὰ
τῆς ὁποίας οἱ δύο ἐρασταὶ ἀποστέλλουσιν
ἀλλήλοις τὰς ἐρωτικὰς τῶν ἐκμυστηρεῦ-
σεις καὶ φιλοφρονήσεις, ἀγνοοῦντες ἐπίσης
ἀμφοτέροι τὸ τοιοῦτο. Τοσοῦτον ἰσχυρὸς
συνδυασμὸς φυσικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων,
δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐπιφέρῃ ἀλάνθαστον
ἀποτέλεσμα. Ἡδὴ ἀπὸ τοῦδε σὲ προσκα-
λῶ εἰς τοὺς γάμους, ὅπως τελέσῃς αὐτούς,
ἢ ὅπως πέμψῃς εἰς τοὺς νεονύμφους τὴν
εὐλογίαν σου καὶ ἕν καλὸν δῶρον».

Οὕτως ἐτελείωσεν ὁ δὸν Πέτρος τὴν
ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του, καὶ ὅτε
ἠτένισε πρὸς τὸν δὸν Λουδοβίκον, παρε-
τήρησεν ὅτι εἶχε ἀκούσει αὐτόν μὲ τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους.

Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς συνεσφίγγθησαν ἐν
τρυφερωτάτῳ καὶ παρτεταμένῳ ἑναγ-
καλισμῷ.

Ἐνα μῆνα μετὰ τὴν συνδιάλεξιν καὶ
τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην, ἐτελέσθησαν οἱ
γάμοι τοῦ δὸν Λουδοβίκου δὲ Βάργας,
μετὰ τῆς Πεπίτας Χιμένες.

Φοβούμενος ὁ κύριος Ἐφημέριος μήπως
ὁ ἀδελφὸς του περιπαίξῃ αὐτόν, διότι ὁ
μυστικισμὸς καὶ ἀγιότης τοῦ δὸν Λου-
δοβίκου ἦσαν ἔωλοι καὶ γνωρίζων πρὸς
τούτοις ὅτι ὀλίγον ἀξιοπρεπῇ ἐντύπωσιν
θὰ παρήγεν ἡ περιουσία του ἐν τῷ χωρίῳ,
ἔνθα οἱ πάντες θὰ ἔλεγον ὅτι δὲν εἶχε
τοσοῦτον ἱκανὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ κα-
τασκευάζῃ ἀγίους, εὗρεν ὡς πρόφασιν τὰς
ἀσχολίας του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ παρευ-
ρεθῇ εἰς τοὺς γάμους, καὶ τοι ἔπεμψε τὰς
εὐλογίας του, καὶ ζεῦγος λαμπρῶν ἐνω-
τίων ὡς δῶρον διὰ τὴν Πεπίταν. Ὁ γέ-
ρων Ἐπίτροπος ἔλαβε λοιπὸν τὴν εὐχαρί-
στησιν νὰ τοὺς νυμφεύσῃ αὐτός. Ἡ νεό-
νυμφος, κάλλιστα ἐστολισμένη, ἐφάνη εἰς
ἀπαντας ὀρακτάτην, καὶ ἄξιον ἀντάλ-
λαγμα τοῦ ράσου, καὶ τῶν μοναχικῶν
σκληραγωγῶν.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ δὸν Πέτρος ἔδω-
σε χορὸν μεγαλοπρεπέστατον ἐν τῇ αὐλῇ
τῆς οἰκίας του, καὶ ταῖς συγκαίνουσας
αἰθούσας.

Δούλοι καὶ κύριοι, εὐπατρίδαι καὶ χω-
ρικοί, αἱ κυρίαι καὶ αἱ δεσποινίδες καὶ
αἱ νεάνιδες τοῦ χωρίου παρευρέθησαν καὶ
συνανεμίχθησαν ἐν τῷ χορῷ τούτῳ, ὡς ἐν
τῇ ὄνειροπολουμένῃ πρωτογόνῳ τοῦ κό-
σμου ἐποχῇ, ἣν ἀγνοῶ διατὶ ἀποκαλοῦ-
σι χρυσῇν. Τέσσαρες δεξιοί, ἢ τοὺλάχισ-
τον ἀκάματοι, κιθαρισταί, ἀνέκρουσαν
τὸν ἰσπανικὸν χορὸν. Εἰς Ἀθίγγανος καὶ
μία Ἀθιγγανίς, περίφημοι μελωδοί, ἔμελ-
ψαν τὰ ἐρωτικώτερα καὶ καταλλήλωτερα
διὰ τὴν περίστασιν ἄσματα. Καὶ ὁ διδά-
σκαλος τοῦ χωρίου ἀνέγνωσεν ἐπιθλαμίον
ὑμνον εἰς ἡρωικοὺς στίχους.

Ἦπῃρχον ἐκεῖ ἀμυγδαλόπηκτα, δι-

πυρα, πλακοῦντες, καὶ ἄφθονος οἶνος διὰ
τὸν κοινὸν ὄχλον. Εἰς τοὺς κυρίους προσε-
φέρθησαν σιρόπια, σοκολάτα, γλυκὸν ἐκ
μελιπήκτων ἀνθῶν χρυσομηλέας, διά-
φορα ροσόλια καὶ ποτὰ ἀρωματικὰ καὶ
ἡδονικώτατα.

Ὁ δὸν Πέτρος ἐγένετο καὶ πάλιν νέος
ζωηρότατος, ἀστείολόγος καὶ περιποιη-
τικός. Ἐφαίνεται ὅτι ἦσαν ψευδῆ ὅσα ἔ-
γραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν κύ-
ριον Ἐφημέριον περὶ τῶν ρευματισμῶν καὶ
τῶν λοιπῶν ἐνοχλήσεων. Ἐχώρυσσε τὸν
ἐθνικὸν χορὸν μετὰ τῆς Πεπίτας, μετὰ τῶν
χαριστείων θεραπεινίδων τῆς καὶ μετ' ἄλ-
λων ἐξ ἐπτὰ νεανίδων. Πρὸς ἐκάστην ἐκ
τούτων, ὅτε μετὰ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ
τὰς ὠδήγει κεκμηκυῖας εἰς τὸ καθίσμα-
των, ἔδιδε τὸν συνήθη ἑναγκαλισμὸν, καὶ
εἰς τὰς ἡττον σοβαρὰς καὶ τινὰ τσιμπή-
ματα, ἂν καὶ τοῦτο δὲν ἀπετέλει μέρος
τῆς τελετῆς. Ὁ δὸν Πέτρος ἔρθασεν εἰς
τὸ κατακόρυφον τῆς περιποιητικότητος,
χορεύσας τὴν δόνα Κασίλδαν, ἥτις δὲν
ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀρνηθῇ, καὶ ὡς ἐκ τῶν
δικασίων πενήτηντα λιτρῶν τῶν κρεά-
των τῆς, καὶ τοῦ καύσωνος τοῦ Ἰουλίου,
ἐξέχεεν ἐξ ἐκάστου τῶν πόρων τοῦ δέρμα-
τός τῆς, χειμάρρους ἰδρώτος. Τελευταῖον
ὁ δὸν Πέτρος ἠνάγκασε τὸν Κουρρέτον νὰ
φάγῃ τοσοῦτον, καὶ νὰ προπῇ τοσάκις
ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τῶν νεονύμφων, ὥστε ὁ
ἡμιονηγὸς Διέντης ἠναγκάσθη νὰ μετα-
φέρῃ αὐτόν εἰς τὸν οἶκόν του πεφορτωμέ-
νον ἐπὶ ὄνου, ὡς ἀσκὸν οἶνου.

Ὁ χορὸς διήρκεσε μέχρι τῆς τρίτης
μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἀλλ' οἱ νεόνυμφοι
ἀπῆλθον *alla Gallia* πρὸ τῆς ἐνδεκά-
της, καὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὸν οἶκον τῆς
Πεπίτας. Ὁ δὸν Λουδοβίκος εἰσῆλθε νῦν
μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων, ἐν πομπῇ καὶ
θριάμβῳ, καὶ ὡς αὐθέντης καὶ λατρεύ-
μενος κύριος, εἰς τὸν ὠραῖον ἐκείνον κοι-
τῶνα, εἰς ὃν πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἶχεν εἰσέλ-
θει ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύστῳ, ὅπως τε-
ταραγμένος καὶ συγκεκινημένος.

Καίτοι ἐν τῷ χωρίῳ ὑπῆρχεν ἡ ἀπαρά-
βατος συνήθεια νὰ κάμνωσι τρομε-
ρὰν κωδωνοκρουσίαν ὁσάκις οἰκιδήποτε χή-
ρα, ἢ ἀνὴρ ἐν χηρείᾳ, ἤρχοντο εἰς δεύτε-
ρον γάμον, μὴ ἀφίνοντες αὐτοῖς οὐδὲ στιγ-
μὴν ἡσυχίας, διὰ τοῦ κατάχθονιου κρό-
του τῶν κωδῶνων, κατὰ τὴν πρώτην νύ-
κτα τοῦ γάμου τῶν, ἢ Πεπίτα ἀπῆλθε
τοσαύτης συμπαθείας, καὶ ὁ δὸν Πέτρος
ἦτο τόσον σεβαστός, καὶ ὁ δὸν Λουδοβί-
κος τοσοῦτον προσφιλεὶς τοῖς πᾶσιν, ὥστε
δὲν ἐγένετο οὐδεμίᾳ τοιαύτῃ ταραχῇ,
ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη κἄν ἀπόπειρα ἐξε-
δηλώθῃ πρὸς τοῦτο. Πρᾶγμα σπάνιον,
ὅπερ ἀνεγράφη ὡς τοιοῦτον εἰς τὰ χρονικά
τοῦ χωρίου.

[Ἐπεται τὸ τέλος]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

Ῥωσικὸν διήγημα.